

Inleiding

Laat op de avond van maandag 5 juni 1944 liep Clementine Churchill langs de op wacht staande mariniers de kaartenkamer van Downing Street binnen. In haar elegante zijden peignoir die sierlijk over haar nachtjapon viel en met haar mooie gezicht nog helemaal opgemaakt zag ze er onberispelijk en, zoals altijd, sereen uit. Om haar heen, in het hart van het Britse legercommando, was de sfeer echter voelbaar gespannen, wrevelig zelfs. Haar ogen rustten even op de 'plotters', die doende waren met ernstige gezichten de troepen, vrachtwagens en schepen op hun kaarten te verschuiven. Maar een tel later gleed haar blik via de lange tafel in het midden, waar de telefoons onophoudelijk rinkelden, naar de andere kant van de kamer, waar ze zoals verwacht Winston zag staan, met gespannen schouders en het kwabbige gezicht vertrokken tot een gekwelde grimas. Ze liep naar hem toe in het besef dat niemand anders, adjudant noch generaal noch vriend, hoe trouw ook, hem nu kon helpen.

Clementine was als een van de zeer weinigen op de hoogte geweest van de voorbereidingen die de afgelopen maanden en jaren in het diepste geheim waren getroffen voor de kolossale taak die morgenochtend wachtte. Zij kende de risico's van wat de grootste overzeese invasie aller tijden zou worden en wist dat de gevolgen niet te overzien zouden zijn als die uitliep op een fiasco: miljoenen mensen en een enorm deel van Europa zouden onder de tirannie van de nazi's blijven. Alle hoop op redding zou de bodem worden ingeslagen. Maar zij begreep als geen ander door welke spookbeelden Winston die avond werd geplaagd, dat zijn gedachten onherroepelijk teruggingen naar de duizenden mannen die hij in de Eerste Wereldoorlog tijdens de Slag om Gallipoli de dood in had gejaagd. Alleen zij had hem zowel tijdens die tragedie als tijdens de verschrikkingen van zijn soldatenjaren in de loopgraven aan het westfront ter zijde gestaan. En nu zouden opnieuw tienduizenden mannen in Noord-Frankrijk hun leven op het spel zetten. Enorme konvooien voeren al door het duister naar de kust van Normandië om daar hun slagorde in te ne-

men. Winston had D-day zo lang als het kon uitgesteld omdat hij verzekerd wilde zijn van een maximale slagingskans, maar nu was het zover: over een paar uur zouden Britse, Amerikaanse en Canadese troepen proberen een zwaar versterkte kust te veroveren op soldaten die tot 's werelds beste werden gerekend.

Eerder op de avond, tijdens een diner bij kaarslicht, hadden Winston en Clementine al uitvoerig en onder vier ogen gesproken over de slagingskans van de gekozen strategie. Hij had ongetwijfeld zijn zorgen geuit en zij had, niet voor het eerst, getracht hem een hart onder de riem te steken. Maar er was geen weg meer terug; het bevel om door te gaan was gegeven.

Winston keek op toen zijn vrouw aan kwam lopen, draaide zich naar haar toe en stelde een retorische vraag: 'Besef je dat als je morgenochtend wakker wordt, er twintigduizend man gesneuveld kunnen zijn?'¹

Tegenover de buitenwereld toonde Winston Churchill twijfel noch zwakte. Nadat hij de wereld in juni 1940 had laten weten dat Groot-Brittannië zich 'nooit zou overgeven', werd hij de stem van verzet, kracht en moed. Zelfs Stalin, de man die Winston altijd fel bekritiseerde, zou later toegeven dat de toekomst van de wereld naar zijn weten nooit eerder zo afhankelijk was geweest van de moed van één man.² Maar hoe kon het dat deze buitengewone man het hoofd kon bieden aan Hitler terwijl iedereen om hem heen bakzeil haalde? Waaruit putte hij de kracht om mannen een zekere dood in te sturen? Hoe kon deze ongezonde man, deze stevige drinker en sigaarroker van achter in de zestig, gedurende vijf zware jaren zo'n immense last dragen en ondertussen een onwaarschijnlijke coalitie van bondgenoten smeden die niet alleen Groot-Brittannië redde, maar op den duur ook de asmogendheden op de knieën dwong?

Winstons innerlijke overtuiging begon 'in zijn eigen slaapkamer', aldus lord Moran, de arts die hem in de oorlogsjaren onder zijn hoede had. De redder des vaderlands en wereldwijde legende was in sommige opzichten een mens als ieder ander, niet de van elke behoefte aan ruggensteun gespeende emotionele eenzaat die veel historici van hem hebben gemaakt. Voor zijn vastberadenheid leunde hij zwaar op die van een ander. Sterker, door zijn opvoeding en

temperament had Winston een bijna vampirische zucht naar de liefde en energie van anderen. Violet Asquith, die hem haar hele leven aanbad, merkte op dat hij 'tot de tanden toe gewapend het leven aanging', maar ook 'opvallend kwetsbaar' was en behoefte had aan 'bescherming'.³

Slechts één persoon kon en wilde, hoe moeilijk dat soms ook was, deze 'bescherming' bieden, zoals ze liet zien op die cruciale avond in juni 1944. Toch werd Clementines uiterst invloedrijke rol als echtgenote en meest getrouwe raadgever het grootste deel van haar leven over het hoofd gezien en in de decennia na haar dood gedeels vergeten.

In tegenstelling tot wat veel mensen denken was Clementine schuchter noch onderdanig. Ze was veel meer dan slechts een verlengstuk van het werk en het ego van haar man. Net als Winston stelde ze het nationaal belang onverbiddeijk boven haar eigen gezondheid, veiligheid en gezin. Met al het werk dat zij buiten haar huwelijk verrichtte, zou ze tegenwoordig menig minister, speechschrijver, liefdadigheidsmanager, ambassadeur, activist, spindoctor, parlementslid of ziekenhuisbestuurder in de schaduw stellen. Anders dan Winston was ze echter ook in staat tot grote empathie en meer doordrongen van het belang van het publieke imago. Met haar toonaangevende kledingstijl was ze een voorloper van Jackie Kennedy – vooral haar jassen van luipaardbont en kleurrijke chifon tulbanden vielen op – en ze maakte wereldwijd naam als charmante gastvrouw. Aan een eettafel vol diplomaten dwong ze de bewondering af van Charles de Gaulle, en zonder haar was het de Britten wellicht niet gelukt de Amerikanen in hun boot te krijgen. Mede daarom werd ze door drie Britse monarchen geëerd, en ook door de Sovjet-Unie. Maar enkel het feit dat ze een van de moeilijkste huwelijken van de twintigste eeuw overleefde, en zelfs vormgaf, zou al een opmerkelijke prestatie genoemd mogen worden.

Winston zei ooit dat ze na hun huwelijksdag gewoon 'lang en gelukkig geleefd' hadden. Daarmee rekte hij de waarheid echter wel op. Ze konden geen moment ontsnappen aan 'het gejakker, de drukte en de eeuwige spanning'⁴ om hen heen. Zelfs in de badkamer kon Clementine niet rustig met hem praten zonder af en toe, half verborgen in de stoom, kabinetsleden aan te treffen. Bovendien waren

hun gesprekken lang niet altijd gemoedelijk. Ze hadden geregeld ruzie, vaak zelfs denderende ruzie, en het was niet voor niets dat hij haar soms 'Zij-wier-bevelen-opgevolgd-moeten-woorden' noemde.⁵ Ze stak haar mening niet onder stoelen of banken en deinsde er niet voor terug hem een veeg uit de pan te geven als hij zich 'weezinwekkend' gedroeg⁶ of, binnenskamers, in te gaan tegen zijn soms verderfelijke politieke opvattingen. Met wat hij haar 'rooie' ideeën noemde, en zelfs met haar steun aan de vrouwenbeweging, wist ze langzaam maar zeker verandering te brengen in Winstons victoriaanse opvattingen. Maar hoe fel ze ook tegen elkaar ingingen, Clementine hield van Winstons onmiskenbare compassie en genoot volop van een man die zo 'spannend' en 'beroemd' was. Winston op zijn beurt was gewoon dol op Clementine en vertrouwde volledig op haar.

De eerste dertig jaar van hun huwelijk vonden Winston en Clementine elkaar in een gemeenschappelijk streven: hem premier van Groot-Brittannië maken. Toen dat bereikt was, werd overleven hun voornaamste doel. En hoewel Clementine twijfels had over zijn weigering om de politiek vaarwel te zeggen, wijdden beiden zich in vredestijd aan zijn nalatenschap. Niet alleen doorstonden ze samen herhaaldelijke publieke en particuliere vernederingen, ze sloegen zich ook door ongekende persoonlijke drama's en overleefden de schier ondraaglijke spanningen die de twee wereldoorlogen met zich meebrachten. Door de jaren heen smeedden ze een van de belangrijkste relaties in de geschiedenis. De vraag is niet alleen wat zij voor hem deed, maar ook: wat had hij zonder haar gemoeten?

Dit alles neemt niet weg dat deze indrukwekkende vrouw vrijwel geen noemenswaardige rol speelt in de populaire geschiedschrijving. Winston is begrijpelijkerwijs een van de meest geanalyseerde figuren aller tijden, terwijl de bijzonder gesloten Clementine altijd over het hoofd is gezien en buiten beschouwing is gelaten. Ze is zo ongrijpbaar dat zelfs basale zaken als de kleur van haar ogen (grijs, blauw, lichtbruin?⁷) en haar (as)blond, bruin, rood?⁸) punten van discussie zijn. Veel mensen denken dat Winston getrouwd was met 'die Amerikaanse', maar het was Jennie, zijn moeder, die uit de vs kwam. Wie bepaalde biografieën van haar man raadpleegt, zal zien dat Clementine bijna als een vage kennis wordt afgeschilderd. In het

register van *Churchill: The Greatest Briton Unmasked* van Nigel Knight komen we haar naam niets eens tegen. Andere biografen, zoals Richard Hough, schrijver van *Winston & Clementine: The Triumph & Tragedies of the Churchills*, durven zelfs te beweren dat ze een ‘lastpost’ was die het leven van haar echtgenoot eerder moeilijker dan makkelijker maakte.

Het is beslist waar dat Clementine soms star en hardvochtig was, maar in deze orthodoxe, eenzijdige levensbeschrijvingen worden Winstons opmerkingen over wat zij voor hem en zijn werk betekende voor het gemak vaak gebagatelliseerd of verkeerd begrepen. Dit laatste kunnen we ook zeggen over de commentaren van de talloze generaals, politici, ambtenaren en diplomaten die nauw met hen beiden samenwerkten en haar enorm bewonderden. Zelfs lord Beaverbrook, de vrijbouter en krantenmagnaat die lang haar aartsvijand was, werd ten slotte een toegewijde fan. Dat veel van deze commentatoren veel bekender zijn dan Clementine, is ironisch en veelzeggend.

Vandaag de dag volgen we geboeid de handel en wandel van de premiers- en presidentsvrouwen aan weerszijden van de Atlantische Oceaan. In haar tijd ontsnapte Clementine grotendeels, maar niet helemaal, aan zulke media-aandacht. Hoewel ze drommels goed wist hoe ze de pers voor haar wagentje kon spannen, ondernam ze nauwelijks pogingen die voor zich te winnen. Toch was zij sterker en in sommige opzichten progressiever dan de meeste van haar moderne opvolgers. Bovendien galmen veel van de door haar doorstane beproevingen nog door, niet het minst de gruwelijke innerlijke strijd die Winston zo moeilijk kon bevatten en waarmee hij haar ook niet kon helpen. Het is dan ook de hoogste tijd om een nieuw beeld te vormen over de vrouw achter de grote Winston, en wel zo dat ze de eer krijgt die haar toekomt.

Het enige substantiële werk over Clementines leven – een bewonderenswaardig boek van Mary Soames, de dochter van de Churchills – is, hoewel later herzien, al bijna veertig jaar oud. Bovendien is het, heel begrijpelijk, vrijwel geheel geschreven vanuit het perspectief van het gezin, en zijn er opvallende hiaten in het verhaal. Later zijn er veel onthullende documenten – zoals die van Pamela Harriman in de Library of Congress in Washington – gepubliceerd of

ontdekt en hebben enkele naaste medewerkers van de Churchills hun verhaal gedaan. Wat keer op keer fascineert, is de grote indruk die Clementine op anderen maakte, niet alleen op politieke bondgenoten uit Rusland, Canada, Australië en Amerika, maar ook op mensen die haar in huiselijke kring meemaakten. Wie had gedacht dat ze harder lachte dan Winston? Dat ze langer was en beslist atletischer? Dat hij vaker huilde dan zij en meer hoeden had? Dat haar verbluffende schoonheid op foto's niet tot zijn recht komt en dat ze, als een prinses, de sfeer in een kamer kon opluisteren met haar aanwezigheid? Of dat ze niet de stereotiepe matrone van aristocratische komaf was, maar het verrassende product van een gebroken gezin, een kleinstedelijke middelbare school, een wulpse moeder en een vormend jaar op en rond de vismarkt van Dieppe?

Dit is geen geschiedenis van een van de twee wereldoorlogen, noch het zoveelste boek dat een nieuw licht werpt op Winston Churchill, al zullen er zeker vaak genegeerde aspecten van zijn karakter aan bod komen. Het is eerder een portret van een verlegen meisje met een pikante achtergrond, een meisje dat banden had (in meerdere opzichten) met de meest luisterrijke aristocratische familie van Groot-Brittannië, maar door haar moeder werd geminacht en door de heersende politieke dynastie van die tijd werd versmaad. Het is het verhaal van een vrouw die bang was voor casino's en deurwaarders en wie het grote moeite kostte om een band te smeden met haar kinderen. En het is een poging om de herinnering levend te houden aan een vrouw die in het huwelijk trad met een man die afwisselend wordt beschreven als 'de grootste van onze tijd' en 'een man met tirannieke trekjes'. (Dat hij nooit een tiran is geworden, is in niet geringe mate aan haar te danken.) Al vóór 1940 werd het leven van Clementine gekenmerkt door drama's, harteer en beproevingen. Maar hoe kleurrijk en akelig die tijd ook was, het was slechts een lange en slopende leerschool voor de cruciale rol die zij als first lady speelde tijdens de 'strijd op leven en dood' die haar land moest voeren.

Vóór Clementine kenden de Britten slechts 'de vrouw van de politicus'. Een vrouw die wellicht een eigen mening had, maar zelden direct betrokken was bij regeringszaken. Dat is in feite weinig veranderd, want bij officiële gelegenheden zien we opgedofte dames voor

de camera's verschijnen: slank, glimlachend, zwijgend. De directe opvolgsters van Clementine – Violet Attlee in 1945 en Clarissa Eden in 1955 – waren aanzienlijk minder ambitieus en slaagden er niet in het stokje van haar over te nemen. Clarissa, de vrouw van Anthony Eden, had weliswaar meer glamour en was jonger, intellectueler en vermoedelijk moderner dan Clementine (haar aangetrouwde tante), maar het ontbrak haar aan populistisch instinct en ze werd, zo gaf ze zelf toe, nooit bijgepraat over regeringszaken. Ook was ze niet 'bijdehand genoeg om ernaar te vragen. [...] Echt ongelooflijk hoe passief en onnozel ik was.'⁹ De vrouw die Clementine na de oorlog afloste, mevrouw Attlee, was 'jaloers' op de tijd die haar man in zijn werk moest steken¹⁰, en de echtgenote van Harold Wilson, Mary, was aanvankelijk zo onder de indruk van het feit dat ze de premiersvrouw was, dat ze elke ochtend onwel was.¹¹ Cherie Blair, van alle premiersvrouwen na Clementine waarschijnlijk het meest betrokken bij de baan van haar man, gaf aan in welk lastig parket deze vrouwen zaten en zitten: 'Er is geen functieomschrijving voor de echtgenote van de premier, omdat het geen officiële functie is. Maar het is een unieke positie die voor iedere vrouw mogelijkheden en uitdagingen biedt.'¹² Het is interessant dat een vrouw die werd geboren in de victoriaanse tijd, nooit naar de universiteit ging, vijf kinderen kreeg en pas mocht stemmen toen ze al in de dertig was, zich met meer ambitie en succes dan al haar opvolgsters op die mogelijkheden en uitdagingen stortte.

Je zou kunnen stellen dat geen enkele andere premiersvrouw, althans niet in een democratisch land, zo belangrijk is geweest voor de ambtsuitoefening van haar echtgenoot als Clementine; tijdens de Tweede Wereldoorlog misschien nog wel belangrijker dan de grootste van alle Amerikaanse first ladies, Clementines tijdgenote Eleanor Roosevelt. Wat opmerkelijk genoemd mag worden, zeker als we bedenken dat de positie van de premiersvrouw op 10 Downing Street, tenminste vergeleken met het Witte Huis, slecht afgebakend en gefaciliteerd is. In de Verenigde Staten heeft de vrouw van de president vanaf het begin een status genoten die weliswaar niet grondwettelijk is vastgelegd, maar haar wel een officieel podium biedt voor maatschappelijk werk en invloed, waarbij ze wordt gesteund door het goed bemande Office of the First Lady. Clementine had

geen officiële medewerkers, voorbeelden of richtlijnen. De rol die ze in oorlogstijd op zich nam, creëerde ze helemaal zelf, al wist ze het aanvankelijk weigerachtige overheidsapparaat ten slotte wel over te halen om haar te helpen.

Ze heeft echter nooit bewust gezocht naar lofprijzingen en kreeg die ook zelden. Ze was oprecht verbaasd wanneer het iemand opviel wat ze deed. Eigenaardig genoeg waren het vaak Amerikanen die oog hadden voor al het werk dat ze in de oorlog verzette. Gil Winant, de Amerikaanse ambassadeur, was diep geroerd toen hij haar tijdens de Blitz vergezelde op een rondgang door de platgebombardeerde Londense straten. Ze sprak met mensen wier levens letterlijk in puin lagen, en hij merkte dat ze een bijzonder 'grote waardering' opriep bij vrouwen van middelbare leeftijd, die door haar geïnspireerd en opgebeurd leken te worden. Met verwondering sloeg hij de 'intense' en 'veelbetekenende' blikken van medeleven gade die 'zij uitwisselde met deze moeders van Engeland', en hij vroeg zich af waarom de kranten, of zelfs de Britse regering, zo weinig aandacht schonken aan wat ze deed.¹³ De propvolle postzak van Clementine was destijds gevuld met brieven van dankbare mensen, mensen die in haar een heldin zagen. Maar terwijl anderen, zoals de toenmalige koningin, luid en uitgebreid zijn geprezen om hun oorlogswerk, lijkt haar aandeel in de vergetelheid te zijn geraakt.

'Als de toekomst historici met inzicht voortbrengt,' schrijft Winant kort na het terugkeren van de vrede, zal Clementines 'inspanning voor Groot-Brittannië' eindelijk 'de waardering krijgen die ze verdient'. Dat is precies wat dit boek beoogt te doen.

Boven jezelf uitstijgen

1885-1908

Angst regeerde de vroegste herinneringen van Clementine Hozier. Na door het kindermisje te zijn afgeleverd aan het voeteneind van het ouderlijke bed, zag ze dat haar 'mooie en vrolijke' moeder, lady Blanche, haar armen naar haar uitstrekte. Clementine hunkerde naar haar omhelzing, maar bleef als aan de grond genageld staan toen ze naast haar moeder haar slapende vader gewaarwerd. 'Ik was bang voor hem,' zou ze veel later zeggen.¹ Maar toen was het kwaad al geschied. Dit voorval zou bij lady Blanche een hardnekkig gevoel van afwijzing van haar moederliefde veroorzaken, zozeer zelfs dat Clementine nooit verzekerd was van moederlijke warmte en genegenheid. Ook zou ze nooit haar angst voor de afschrikwekkende kolonel Henry Hozier overwinnen, maar die man, zo dacht ze later, was toch niet echt haar vader. Hoe sterk Clementine zich als volwassen vrouw ook toonde, de instinctieve onzekerheid die ze overhield aan haar kinderjaren zou altijd bij haar blijven.

De familie Hozier woonde toen in Grosvenor Street, in het centrum van Londen, een totaal andere wereld dan het romantische spookkasteel Cortachy Castle in de Schotse Hooglanden, waar lady Blanche was opgegroeid. Clementines moeder was de oudste dochter van de tiende graaf van Airlie, wiens lange Schotse familiegeschiedenis door kasteelbranden en Jacobitische opstanden werd verlevendigd. Achter haar engelachtige voorkomen ging een rebelse geest schuil, en haar ouders, wier familiefortuin door het gokken van de graaf beduidend geslonken was, wilden haar dan ook dolgraag aan de man krijgen. Hun opluchting was groot toen ze zich in 1878, op vijftienvijftigjarige leeftijd, verloofde met Hozier, ook al was hij veertien jaar ouder dan zij en afkomstig uit een betrekkelijk jonge adellijke familie met beperkte middelen.

De moeder van lady Blanche, ook Blanche geheten, was een Stanley

van Alderley, een familie van assertieve en erudiete Engelse matriculanten die radicaal-progressieve opvattingen combineerden met een aristocratische laatdunkendheid. Te veel eten, nieuwe kleren, een haardvuur in de slaapkamer en, bovenal, jam beschouwden ze als het toppunt van buitensporige weelde. De Stanley-vrouwen, fervente voorstanders van meisjesonderwijs, waren in 1869 medeoprichters van het Girton College in Cambridge. Oma Blanche deed wat intelligentie betreft zeker niet onder voor haar prominente voorouders en verkeerde onder mensen als de schrijver William Makepeace Thackeray, de Tory-premier Benjamin Disraeli, diens geduchte liberale rivaal, William Gladstone, en John Ruskin, de kunstcriticus, ontwerper en sociaal denker. Ze had haar onmachtige man overgehaald om van politieke kleur te veranderen – hij ging van de Conservative Party naar de Liberal Party – en was al even dwingend naar haar huilerige kleindochter Clementine, die niet tot haar lievelingen behoorde. Het betaamde een Stanley-meisje namelijk niet om haar gevoelens te tonen.

De Hoziers hadden met vrouwen hun fortuin vergaard en zich via industrieel gewin in plaats van hoge geboorte een positie in de maatschappelijke bovenlaag verworven. Hoewel zijn oudere broer de eerste lord Newlands werd, een titel die nu niet meer bestaat, en Henry zelf in 1903 werd geridderd voor zijn innovatieve werk op de verzekeringsmarkt Lloyds of London, bleven de Hoziers in wezen *nouveaux riches*: middenklassers die eigenhandig hun brood verdienden.

Veel mensen in de City zagen in Henry een 'vrolijke, flamboyante' man, maar uit het familiearchief blijkt dat hij ook een donkere kant had. Hij was een 'geboren autocraat', had een 'buitensporige hang naar macht' en was gespeend van enig gevoel voor humor, zo lezen we ergens. En blijkbaar had hij ook een 'tomeloze' voorliefde voor het uitgeven van bedrijfsgeld. In 1902 wees een intern onderzoek uit dat zijn zakelijke methoden weliswaar productief waren, maar ook van een 'dubieuze moraliteit'. Enkele van zijn vermeende successen werden overdreven of waren feitelijk geen succes, en nadat hij in 1906 een hardnekkige criticus had uitgedaagd tot een duel, zou zijn reputatie in de hogere echelons van Lloyds nooit meer helemaal de oude worden.² Clementine was waarschijnlijk niet op de hoogte

van deze smet op zijn blazoen; in een boekje dat ze voor haar eigen kinderen schreef, *My Early Life*, geeft ze toe heel weinig over de Hoziers te weten.

Ook de graaf vond zijn schoonzoon een ‘pummel’, en lady Blanche ontdekte tot haar afgrijzen dat Hoziers eerdere loopbaan als legercommandant met zich meebracht dat hij thuis ook kritiekloze gehoorzaamheid verlangde. Ze mocht dan verlost zijn van het ouderlijk gezag, door haar huwelijk met de gemelijke en wraakzuchtige Henry kwam ze onder een nog strenger regime. Vóór haar huwelijk was lady Blanche ervan uitgegaan dat ze als politieke gastvrouw aanzien zou verwerven. En inderdaad, Hozier liefhebberde kortstondig in het openbare leven – in 1885 stond hij, overigens zonder succes, voor Woolwich kandidaat voor de Liberal Unionist Party, en hij was een van de wegbereiders voor de vorming van een inlichtingendienst –, maar hij was absoluut niet plan om de flierefluitende aristocratische vrienden van zijn vrouw te ontvangen. Kinderen wilde hij ook niet, terwijl lady Blanche niet alleen besloot dat zij die wel wilde, maar ook dat ze het heft in eigen hand zou nemen als hij weigerde haar ter wille te zijn. Het hielp niet dat Hozier regelmatig op zakenreis was en daarbij vreemdging. De verleidelijke, verveelde en eenzame lady Blanche zag geen enkele reden om niet op zoek te gaan naar een waardige bedpartner.

Op 15 april 1883, vijf jaar na haar trouwdag, werd Kitty geboren, haar eerste kind. Twee jaar later, op 1 april, ofwel Fools’ Day, kwam Clementine (uitgesproken als Clemmentiën) ter wereld, na een razendsnelle bevalling in de zitkamer. De tweeling Nellie en William (Bill) volgden drie jaar later. Naar nu wordt vermoed was geen van deze kinderen van Hozier, en er was waarschijnlijk meer dan één biologische vader in het spel. Hoewel het eind negentiende eeuw in aristocratische kringen niet ongebruikelijk was om een minnaar of minnares te hebben, ging men meestal pas de markt op nadat er een erfgenaam was geboren. En er werd groot belang gehecht aan discretie. Lady Blanche trok zich echter niets aan van deze ongeschreven wetten, en er gingen geruchten over woordenwisselingen tussen rivalen. Van de blonde, blauwogige lady Blanche werd gezegd dat ze aan elke vinger een minnaar had, een prestatie die een groot organisatietalent vereiste, en die ze graag aan de grote klok hing.